

Alice Feeney

Ik weet wie
je bent

A.W. Bruna Uitgevers

1

Londen, 2017

Ik ben dat meisje dat je denkt te kennen, alleen weet je niet meer waarvan.

Mijn werk is liegen. Een ander worden, daar ben ik een ster in. Mijn ogen zijn het enige waaraan ik mezelf nog herken in het opgemaakte gezicht in de spiegel, in het masker van mijn rol. Het zoveelste personage, het zoveelste verhaal, de zoveelste leugen. Ik wend mijn hoofd af. Zij blijft hier achter vanavond. Bij het verlaten van mijn kleedkamer blijf ik even treuzelen bij de deur, waar een naam op staat:

AIMEE SINCLAIR.

Mijn naam, niet de zijne. Ik heb mijn naam nooit veranderd.

Misschien omdat ik diep vanbinnen wist dat ons huwelijk slechts stand zou houden tot het leven ons zou scheiden. Ik herinner mezelf eraan dat mijn naam alleen iets over me zegt als ik dat wil. Een naam is niet meer dan een verzameling letters die in een bepaalde volgorde is gezet. Niet veel meer dan de wens van een ouder, een etiket, een leugen. Soms zou ik van die letters dolgraag iets anders willen maken. Een ander. Een nieuwe naam voor een nieuwe ik. De ik die ik ben geworden toen niemand keek.

Iemands naam kennen is niet hetzelfde als iemand kennen.

Ik denk dat we de wij die we waren gisteravond kapot hebben gemaakt.

Soms doen de mensen die het meest van ons houden ons de meeste pijn. Omdat ze dat kunnen.

Hij heeft me pijn gedaan.

Het is in onze relatie gekropen dat we elkaar pijn doen. Je moet eerst iets verliezen om het te kunnen redden.

Dus deed ik hem ook pijn.

Net zoals sommige mensen controleren of ze hun portemonnee of sleutels bij zich hebben, kijk ik of ik het boek dat ik momenteel aan het lezen ben in mijn tas heb gestopt. Tijd is kostbaar. Ik heb nooit tijd over, dus ik lees tussen de filmopnames door. Al van kinds af aan vind ik het prettiger om de fictieve levens van anderen te leven, om te schuilen in verhalen die beter aflopen dan het mijne. We zijn wat we lezen. Als ik zeker weet dat ik niets vergeten heb, loop ik door, terug naar wie en wat en waar ik hiervoor was.

Er is iets heel ergs gebeurd gisteravond.

Ik heb mijn uiterste best gedaan om te doen alsof het niet is gebeurd, om mijn herinneringen te herschikken, maar ik hoor nog steeds zijn van haat doordrenkte woorden, voel nog steeds zijn handen om mijn keel, zie nog steeds die uitdrukking op zijn gezicht die ik nooit eerder had gezien.

Ik kan het nog repareren, ik kan ons nog repareren.

De leugens die je jezelf op de mouw speldt zijn altijd de gevaarlijkste leugens.

We hadden gewoon ruzie, meer niet. Wie liefheeft maakt ook ruzie.

Ik loop door de vertrouwde gangen van Pinewood Studios, weg van mijn kleedkamer, maar niet weg van mijn gedachten en angsten. Mijn voeten willen niet, ze aarzelen, alsof ze opzettelijk mijn terugkeer naar huis vertragen, bang voor wat daar wacht.

Ik hield van hem, ik houd nog steeds van hem.

Ik denk dat het belangrijk is om dat voor ogen te houden. We zijn niet altijd de versie van onszelf geweest die we zijn

geworden. Het leven speelt met relaties zoals de zee met zand speelt, duinen van liefde wegspoelt, dijken van haat opwerpt. Gisteravond heb ik tegen hem gezegd dat het voorbij was tussen ons. Heb ik gezegd dat ik wilde scheiden, gezegd dat ik het deze keer meende.

Dat is niet zo. Dat ik het meende.

Ik klim in mijn Range Rover en rijd naar de iconische studio-ingang, afkoersend op het onvermijdelijke. Ik kruip een beetje weg in mijn binnenste, vouw de scherpe hoekjes van mezelf, die ik liever niet toon, naar binnen om, waardoor ze onzichtbaar worden. De man in het hokje bij de uitgang zwaait naar me, zijn gezicht een en al vriendelijkheid. Ik dwing mijn gezicht in een glimlach voor ik optrek.

Acteren is voor mij nooit aandacht trekken geweest, of gezien willen worden. Wat ik doe, doe ik omdat ik niet weet wat ik anders zou moeten doen, en omdat het het enige is waarbij ik me gelukkig voel. 'Verlegen' is geen voor de hand liggende typering voor een actrice, maar wel een die mij past. Niet iedereen wil iemand zijn. Sommige mensen willen liever iemand anders zijn. Toneelspelen is makkelijk. Mezelf zijn, dat is wat ik moeilijk vind. Ik moet bijna altijd overgeven voor een interview of evenement. Wanneer ik als mezelf tegenover anderen sta word ik misselijk en ben ik één bonk zenuwen. Maar zodra ik als een ander de vloer op ga, of voor een camera sta, krijg ik vleugels.

Niemand begrijpt wie ik werkelijk ben, alleen hij.

Mijn man werd verliefd op de versie van mij die ik hiervoor was. Mijn succes is van relatief recente datum, en het uitkomen van mijn dromen vormde het begin van zijn nachtmerries. Aanvankelijk leek hij me te willen steunen, maar hij heeft me nooit met anderen willen delen. Dat gezegd hebbende: telkens als ik werd verscheurd door onzekerheid was hij degene die me weer heel maakte. Wat aardig van hem was, maar ook eigenbelang. Om voldoening te voelen over iets wat

je hebt gerepareerd, moet je het eerst een tijdje kapot laten zijn, of moet je het zelf nog een keer kapotmaken.

Ik rijd in een sukkelgangetje door de drukke Londense straten terwijl ik me in stilte op mijn eigen leven voorbereid en in de achteruitkijkspiegel zo nu en dan een onwelkome glimp van mijn onechte zelf opvang. De zesendertigjarige vrouw die ik zie kijkt boos, omdat ze gedwongen wordt zich te vermommen. Ik ben niet knap. Mijn gezicht wordt interessant genoemd. Ik heb te grote ogen voor mijn gelaatstrekken, alsof ze door alles wat ze gezien hebben zijn gaan uitpuilen. Mijn lange, donkere haar is door vakkundige vingers, niet de mijne, ontkruld, en ik ben dun tegenwoordig, omdat mijn rol dat vereist, en omdat ik vaak vergeet te eten. Ik vergeet te eten omdat een verslaggever me een keer ‘mollig maar mooi’ heeft genoemd. Wat ze over mijn spel zei kan ik me niet herinneren.

Dat was in een recensie van mijn eerste filmrol, vorig jaar. Een rol die mijn leven, en dat van mijn man, voorgoed veranderde. En ons banksaldo, niet te vergeten. Op onze liefde hadden we al te veel ingeteerd. Hij misgunde me mijn nieuwe succes, het weekte me van hem los, en ik denk dat hij me begon te kleineren om zich weer de grote man te kunnen voelen. Ik ben niet meer de vrouw die hij trouwde. Ik ben meer dan zij was, en ik vermoed dat hij minder wilde. Hij is een geslaagd journalist, dus daar kan het niet aan liggen. Hij kon niet tegen het idee dat hij me aan het kwijtraken was, daarom liet hij me de teugels voelen, zo hard dat het pijn deed.

Ik denk dat ik dat ergens ook wel fijn vond.

Ik parkeer voor de deur en loop werktuiglijk het tuinpad op. Ik had het huis in Notting Hill gekocht omdat ik dacht dat een nieuwe hypotheek op ons huwelijk ons er weer bovenop zou helpen. Maar geld is een pleister op de wonde, het is geen remedie tegen een gebroken hart en verbroken beloften. Nog nooit heb ik mezelf met een verkeerde beslissing zo klemge-

zet. Ik bouwde mijn eigen gevangenis, zoals wel meer mensen doen, met dikke muren van schulden en verplichtingen. Muren die geen deuren leken te hebben, terwijl er wel een uitweg was. Alleen zag ik die niet.

Ik laat mezelf binnen en doe in alle koude, donkere kamers het licht aan.

‘Ben,’ roep ik terwijl ik mijn jas uittrek.

Zelfs mijn stem die zijn naam roept klinkt verkeerd, gemaakt, niet als de mijne.

‘Ik ben thuis,’ zeg ik tegen een andere lege ruimte. Het voelt als een leugen om dit huis thuis te noemen, zo heeft het nooit gevoeld. Een vogel kiest nooit voor een kooi.

Als ik mijn man beneden nergens kan vinden, loop ik naar boven, naar onze slaapkamer. Elke stap is er een vol vrees en twijfel. De herinneringen aan gisteravond zijn een beetje lawaaierig nu ik weer terug ben op de set van ons leven. Ik roep nog een keer zijn naam, maar krijg nog steeds geen antwoord. Als ik in elke kamer heb gekeken, ga ik terug naar de keuken, waar ik een enorme bos bloemen op tafel zie staan, die me net niet is opgevallen. Ik bekijk het kaartje dat eraan zit; er staat maar één woord op:

Sorry.

Sorry is makkelijker te zeggen dan te voelen. En nog makkelijker op te schrijven.

Ik wil dat wat er met ons is gebeurd uitgummen en van voor af aan beginnen. Ik wil vergeten wat hij met me heeft gedaan en wat hij me heeft laten doen. Ik wil een nieuwe start maken, maar die tijd hebben we niet meer, die was al op lang voor we elkaar begonnen te ontwijken. Als hij me de kinderen had gegund die ik zo graag had willen liefhebben, was het misschien anders gelopen.

Ik loop naar de deur van de woonkamer en staar naar Bens spullen op de salontafel: zijn portemonnee, sleutels en telefoon. Hij gaat nooit zonder telefoon de deur uit. Ik pak hem

van tafel, voorzichtig, alsof hij elk moment uit elkaar kan vallen of exploderen. Het schermpje licht op en toont een gemiste oproep van een nummer dat ik niet ken. Ik wil meer zien, maar als ik weer op de knop druk vraagt het toestel om Bens pincode. Ik toets een paar codes in, tot ik niets meer kan bedenken.

Ik loop nog een keer het huis door, maar hij is er echt niet. Hij heeft zich niet verstoppt. Dit is geen spelletje.

In de gang zie ik dat de jas die hij altijd draagt nog gewoon aan de kapstok hangt en dat zijn schoenen bij de voordeur staan. Ik roep hem nog een keer, zo luid dat de burens me wel zullen horen, maar ik krijg geen reactie. Misschien is hij alleen even een boodschap doen.

Zonder portemonnee, telefoon, sleutel, jas en schoenen?

Ontkenning is de meest destructieve vorm van zelfbeschadiging.

Er gonzen allerlei woorden door mijn hoofd. De benen genomen. Gevlucht. Verdwenen. Vertrokken. Vermist. Foetsie.

Dan komt de woordenmolen langzaam tot stilstand. Hij stopt bij het meest toepasselijke woord. Kort en simpel valt het op zijn plaats, als een stukje van een puzzel.

Mijn man is weg.

2

Ik vraag me af waar andere mensen heen gaan als ze 's avonds het licht uitdoen.

Laten ze zich meenemen door hun dromen? Of zijn er ook mensen zoals ik, die afdalen naar een donkere en kille plek binnen in zichzelf, om te spitten in de schaduwhoeken van hun zwartste angsten en gedachten en te klauwen in de aarde van herinneringen die ze het liefst zouden vergeten? Die hopen dat niemand ziet hoe diep ze gezonken zijn?

Als mijn wekker het wint van mijn slaap, sta ik op en kleed ik me aan. Ik doe precies hetzelfde als anders, alsof dit een dag als alle andere is. Alleen zit er geen vaart in vandaag. Elke beweging, elke gedachte is pijnlijk traag. Alsof de nacht me niet wil prijsgeven aan de dag die komen gaat.

Voor ik naar bed ging heb ik de politie gebeld.

Ik wist niet zeker of het al kon, maar blijkbaar hoef je tegenwoordig geen vierentwintig uur wachttijd meer in acht te nemen voor je de politie op de hoogte stelt van een verdwijning. Dat klinkt als een goochelwoord, als 'verdwintruc', maar ik ben de acteur, niet mijn echtgenoot. De stem van de man aan de andere kant van de lijn klonk geruststellend, maar zijn woorden waren dat niet. Vooral dat ene woord niet, dat hij een paar keer in mijn oor siste: vermist.

Vermist persoon. Vermiste echtgenoot. Vermiste herinneringen.

Ik herinner me nog precies de uitdrukking op het gezicht van mijn man de laatste keer dat ik hem aankeek, maar alles

wat daarna gebeurde is vager dan vaag. Niet omdat ik vergetachtig ben of te veel drink, want dat is niet zo, maar om wat er gebeurde. Ik doe mijn ogen dicht maar blijf hem zien, zijn gezicht verwrongen van haat. Ik knipper het beeld weg alsof het een vuiltje in mijn oog is, een irriterend stofje dat het beeld van ons waaraan ik de voorkeur geef vertroebelt.

Wat hebben we gedaan? Wat heb ik gedaan? Hoe heeft hij me zover gekregen?

De aardige politieman die ik uiteindelijk aan de lijn kreeg nadat ik drie nummers had gebeld noteerde onze gegevens en zei dat iemand contact met me zou opnemen. En daarna zei hij dat ik me niet ongerust hoefde te maken.

Hij had net zo goed kunnen zeggen dat ik niet meer hoefde te ademen.

Ik weet niet wat er nu gaat gebeuren, en dat bevalt me niets. Ik houd niet van improvisatie, ik geef de voorkeur aan een leven met een script, een plan en overzicht. Ik heb nog steeds het idee dat Ben elk moment thuis kan komen, dat hij met een van zijn grappige en charmante verhalen zijn afwezigheid uitlegt en alles wegkust. Maar hij komt niet thuis. Hij kust niets weg. Hij is weg.

Kon ik maar iemand bellen, om het te vertellen, om erover te praten, maar ik heb niemand.

Al vanaf onze allereerste ontmoeting begon mijn man beetje bij beetje mijn leven te reorganiseren. Hij had kritiek op mijn vrienden en ondermijnde mijn vertrouwen in hen, tot we uiteindelijk alleen elkaar nog maar hadden. Mijn man werd mijn maan, die constant om me heen draaide, die mijn getijden van zelftwijfel reguleerde maar soms ook voor een totale zonsverduistering zorgde, waardoor ik in een zwarte wereld terecht kwam die me bang maakte, ook omdat ik niet kon zien wat er werkelijk aan de hand was.

Of deed alsof ik dat niet zag.

De banden van een liefde als de onze verstrengelen zich

tot een ingewikkelde knoop die lastig te ontwarren is. Als iemand onze situatie had gekend en aan me gevraagd zou hebben waarom ik bij hem bleef, dan zou ik in alle eerlijkheid hebben geantwoord: omdat ik meer van ons houd dan dat ik hem haat, en omdat hij de enige man is met wie ik mezelf ooit een kind zie hebben. Ondanks alles wat hij heeft gedaan om me te kwetsen, bleef dat mijn enige wens: een kind met hem krijgen, een kans om een nieuwe start te maken.

Een gloednieuwe versie van ons.

Dat hij me het moederschap onthield was wreed. Dat ik zijn keuzes aanvaardde alsof het mijn keuzes waren was dom. Ik ben goed in doen alsof. Het is mijn werk. Door een muur te behangen krijg je de scheuren niet weg, maar het oogt wel beter.

Ik weet niet wat ik nu moet doen.

Ik zal maar doen wat ik altijd doe, maar het kost me moeite om te bedenken wat ik altijd doe.

Al tien jaar lang ga ik bijna dagelijks hardlopen. Het is iets wat in het dunne mapje zit met dingen waarvan ik denk dat ik er goed in ben. Ik doe het graag. Elke ochtend loop ik dezelfde route, gewoontedier dat ik ben. Dus ik geef mezelf een trap onder mijn gat en trek mijn loopschoenen aan, terwijl ik met trillende vingers probeer te bedenken hoe ik mijn veters ook alweer moet strikken, alsof ik het niet al duizend keer heb gedaan. Daarna zeg ik tegen mezelf dat niemand er iets aan heeft als ik naar de muur blijf zitten staren, en dat ik hem er ook niet mee terugkrijg.

Mijn voeten vallen in hun vertrouwde ritme, snel maar gelijkmatig. Ik luister naar muziek om de soundtrack van de stad te overstemmen. De adrenaline die vrijkomt verhult de pijn, zodat ik nog een tandje kan bijzetten. Ik loop langs de pub op de hoek waar Ben en ik altijd naartoe gingen op vrijdagavond, voor we vergaten wat en wie we voor elkaar waren. Dan loop ik langs de sociale woontorens en één straat verder

door de speeltuin van de miljonairs, een aaneenrijging van luxe woningen. De rijk- en minderbedeelden als elkaars buren, of in elk geval bij elkaar in de buurt.

Naar het dure deel van West-Londen verhuizen was Bens idee. Ik zat in L.A. toen we het huis kochten. Mijn angst overtuigde me ervan dat het een goede beslissing was. Ik ben niet eens gaan kijken van tevoren. Toen ik het uiteindelijk zag, was het een totaal ander huis geworden dan het huis van de foto's die ik op internet had gezien. Ben had ons nieuwe huis volledig gerenoveerd, alle zekeringen vernieuwd voor het gloednieuwe stel dat we dachten te kunnen en zullen worden.

Als ik de hoek omga, vinden mijn ogen de boekwinkel. Ik probeer niet te kijken, maar het gaat vanzelf, net als wanneer je de plek van een ongeluk passeert. Het is de plek van ons eerste afspraakje. Hij wist dat ik van boeken hield, vandaar dat hij deze plek had gekozen. Ik was aan de vroege kant geweest en had gespannen en nerveus een beetje tussen de boeken rondgeneusd. Toen mijn date er na een kwartier nog niet was, hield ik het bijna niet meer.

'Neem me niet kwalijk, maar ben jij Aimee?' vroeg een oudere man met een vriendelijke glimlach.

Ik voelde verwarring, werd een beetje misselijk; hij leek in de verste verte niet op de knappe jongeman van het fotootje dat ik had gezien. Ik overwoog naar buiten te vluchten.

'Eerder vandaag heb ik dit verkocht aan iemand die vroeg of ik het aan je wilde geven. Het was een aanwijzing, zei hij.' De man straalde, alsof hij in jaren niet zoiets leuks had meegemaakt. Hij hield me een pakje voor, keurig verpakt in bruin inpakpapier. Mijn nerveuze gevoel verdween toen ik besepte dat deze man de boekhandelaar was, en niet mijn date. Ik bedankte hem en nam het pakketje, zo te zien een boek, van hem aan, waarop hij zich attent terugtrok zodat ik het rustig kon uitpakken. Het was een boek, een van de lievelingsboeken uit mijn jeugd: *De geheime tuin*. Het duurde even voor

het kwartje viel, tot ik besepte dat de titel van het boek ook de naam van de bloemenzaak op de hoek was.

De vrouw in de bloemenzaak grijnsde breed toen ik begeleid door het getinkel van het belletje aan de deur haar winkel binnenstapte.

‘Aimee?’

Toen ik ja knikte, overhandigde ze me een boeket witte rozen. Er zat een kaartje bij:

*Deze rozen staan voor mijn gedachten,
en het spijt me dat ik je laat wachten.*

*Gelukkig weet ik wat je graag eet:
jij bent mijn ideale date.*

Ik las het drie keer, alsof ik het moest vertalen. Toen zag ik dat de verkoopster nog steeds glimlachend naar me stond te kijken. Starende blikken vind ik altijd erg ongemakkelijk.

‘Hij zei dat hij je op zou wachten bij jullie favoriete restaurant.’

Ik bedankte haar en ging naar buiten. We hadden geen favoriet restaurant, want we waren nog nooit samen uit eten geweest. Ik liep met mijn boek en bloemen door de winkelstraat en begon lol te krijgen in het spelletje. In gedachten nam ik onze e-mails nog eens door en herinnerde me er eentje over eten. Hij had allerlei verfijnde gerechten opgesomd, terwijl ik... Achteraf had ik spijt gehad dat ik hem had verklapt wat mijn lievelingseten was. Allemaal de schuld van mijn opvoeding.

De man achter de toonbank van de fish-and-chipstent begroette me met een glimlach. Ik was een vaste klant.

‘Zout en azijn?’

‘Graag.’

Hij schepte de friet in een puntzak en reikte hem me aan, samen met een bioscoopkaartje voor die avond. De friet was

nog heet, ik brandde mijn mond zowat terwijl ik me naar de bioscoop haastte. Maar zodra ik Ben zag staan, voelde ik alle spanning van me afvallen.

Ik herinner me onze eerste kus.

Die voelde zo goed. Ik had een klik met hem die ik niet kon doorgronden of uitleggen, het was alsof we voor elkaar waren geschapen. Ik glimlach bij de herinnering aan wie we toen waren. Die versie van ons was goed. Dan struikel ik over een oneffenheid in het trottoir voor de bioscoop en ben ik weer terug in het heden. De deuren zijn dicht. Er brandt geen licht. En Ben is weg.

Ik schroef mijn tempo nog wat op.

Ik ren langs de kringloopwinkels en vraag me af of de kleding in de etalages uit gulheid is geschonken of uit verdriet. Ik ren langs een man met een bezem, die het afval van andere levens bij elkaar veegt. Dan kom ik langs het Italiaanse restaurantje waar ik een keer door een serveerster ben herkend. Daarna wilde ik er niet meer heen, ik kan het gewoon niet.

Als ik door vreemden word herkend, word ik bevangen door een speciaal soort angst. Ik glimlach een beetje en probeer iets aardigs te zeggen, waarna ik me zo snel mogelijk uit de voeten maak. Gelukkig gebeurt het niet zo vaak. Ik heb nog geen sterrenstatus, nog niet. Mijn ster is nog rijzende, ik schitter nog niet. De versie van mezelf die ik in het openbaar laat zien is veel aantrekkelijker dan wie ik in het echt ben. Ik heb haar met zorg op maat gesneden, een maatje groter dan ik eigenlijk ben. Die ik is niet voor de buitenwereld bestemd.

Wanneer zou zijn liefde voor mij zijn verdwenen?

Ik snijd een stuk af, via de begraafplaats. Bij het zien van een kindergrafje komt er verdriet naar boven, worden mijn gedachten een andere kant op gestuurd, van wie we waren naar wie we hadden kunnen zijn als het leven anders was gelopen. Ik probeer me vast te houden aan mijn gelukkige herinneringen, te doen alsof er meer waren dan er in werke-

lijkheid waren. Iedereen herschrijft zijn verleden om zich te pantseren tegen het heden.

Waar ben ik mee bezig?

Mijn *mán* wordt vermist. Ik hoor thuis te zijn, te huilen, ziekenhuizen af te bellen, iets te *dóén*. Er flitst van alles door mijn hoofd, maar het brengt me niet tot staan, ik ren gewoon door. Pas bij de koffietent houd ik in, uitgeput door mijn slechte gewoontes: slapeloosheid, en voor mijn problemen weglopen.

Het is er al druk, stampvol met overwerkte en onderbetaalde Londenaren die hun ochtendshot komen halen, de slaap en ontevredenheid nog in hun ogen. Als ik aan de beurt ben, bestel ik mijn gebruikelijke latte en loop naar de kassa. Ik betaal contactloos en keer me weer in mezelf, tot de caissière het woord tot mij richt. Haar blonde haar hangt in ongelijke pieken langs haar strak kijkende gezicht en op haar voorhoofd staat een frons getatoeëerd.

‘Uw pas wordt geweigerd.’

Ik reageer niet.

Ze kijkt me aan alsof ik een of andere gevaarlijke gek ben. ‘Hebt u nog een ander pasje?’ zegt ze nadrukkelijk langzaam en met enige stemverheffing, alsof de situatie nu al te veel van haar geduld en vriendelijkheid heeft geëist. Ik voel de ogen van andere mensen, die van haar naar mij kijken.

‘Het is twee pond veertig. Het zal wel aan het apparaat liggen. Kunt u het nog een keer proberen?’ Ontzet hoor ik de pathetische klank van de stem die uit mijn mond komt.

Ze slaakt een zucht, alsof ze me een enorme dienst bewijst, alsof ze een groot persoonlijk offer brengt, voor ze met haar afgekloven vingernagel op de kassa tikt.

Ik reik haar mijn pasje aan, me ervan bewust dat mijn hand trilt en dat iedereen dat ziet.

Ze klakt met haar tong en schudt haar hoofd. ‘Geweigerd. Kunt u op een andere manier betalen?’

Nou, nee.

Ik laat mijn koffie onaangeraakt staan, draai me om en loop zonder nog iets te zeggen de zaak uit. Ik weet me nagekeken door vele ogen, op de voet gevolgd door oordelen.

Iets niet willen weten is uitstel van angst.

Ik loop meteen door naar de bank, laat de geldautomaat mijn pasje inslikken, en toets vervolgens mijn pincode in en wat ik wil opnemen, een klein bedrag. Tweemaal lees ik de onverwachte woorden die op het scherm verschijnen:

HELAAS

UW SALDO IS ONTOEREIKEND

Vol elektronische walging spuugt de geldautomaat mijn betaalpas uit.

Soms wil je iets niet begrijpen.

Dus doe ik dat waar ik goed in ben: weglopen. Ik ren aan één stuk door naar het huis dat nooit als thuis heeft gevoeld.

Zodra ik binnen ben, haal ik mijn telefoon tevoorschijn en toets ik het nummer in dat achter op mijn bankpas staat. Als-of ik zo'n gesprek alleen achter gesloten deuren kan voeren. Met afgeknepen stem en buiten adem van angst, niet van het hardlopen, worstel ik me door de controlevragen heen, tot een vrouw in een callcenter ergens ver weg me de vraag stelt die ik wil horen.

'Goedemorgen, mevrouw Sinclair. Al uw gegevens zijn gecontroleerd. Waarmee kan ik u van dienst zijn?'

Eindelijk.

Ik luister naar iemand die ik niet ken, maar die me rustig mededeelt dat al het geld van mijn bankrekening is opgenomen en dat die gisteren is opgegeven. Er stond meer dan tienduizend pond op de rekening die ik met enige tegenzin op ons beider naam had gezet toen Ben me verweet dat ik hem niet vertrouwde. En nu lijkt ik nog gelijk te krijgen ook.

Het is maar goed dat ik een groot deel van mijn inkomsten heb weggesluisd naar rekeningen waar hij niet bij kan.

Ik staar naar de spullen van Ben die nog op de salontafel liggen en klem de telefoon tussen mijn oor en schouder om mijn handen vrij te hebben. Het voelt een beetje alsof ik zijn privacy schend als ik zijn portemonnee van tafel pak. Zo'n echtgenote ben ik niet. Ik kijk wat erin zit, alsof ik de vermiste tienduizend pond tussen de plooiën van het leer verwacht aan te treffen. Niet, dus. Ik vind alleen een verfrommeld briefje van vijf, een paar creditcards waarvan ik niet wist dat hij ze had, en twee keurig opgevouwen bonnetjes; één van het restaurant waar we de laatste keer hebben gegeten, en één van het tankstation. Niets bijzonders. Ik loop naar het raam en duw met mijn hand het gordijn een eindje opzij, net genoeg om Bens auto op zijn gebruikelijke parkeerplek te zien staan. Ik laat het gordijn terugvallen en leg de portemonnee weer op tafel, precies zoals ik hem heb aangetroffen. Een huwelijk dat niet meer met genegenheid wordt gevoed holt de liefde uit, waardoor ze kwetsbaar wordt, doorbuigt en breekt. Maar: als hij bij me weg wilde en me van mijn geld wilde beroven, waarom heeft hij dit dan niet meegenomen? Al zijn eigendommen liggen nog gewoon op tafel.

Ik snap het niet.

'Mevrouw Sinclair, kan ik u nog ergens mee van dienst zijn?' De stem aan de andere kant van de lijn onderbreekt mijn gepieker.

'Nee. Of ja, toch wel. Kunt u mij ook zeggen hoe laat mijn echtgenoot onze gezamenlijke rekening heeft opgeheven?'

'De laatste opname heeft aan het loket plaatsgevonden, om zeventien uur drieëntwintig.' Ik probeer me gistermiddag voor de geest te halen, het lijkt wel een eeuw geleden. Ik weet vrijwel zeker dat ik om vijf uur al terug was van de set, dus ik was thuis op dat moment. 'Hé, dat is vreemd,' zegt ze.

‘Wat is vreemd?’
Ik bespeur een aarzeling voor ze antwoord geeft.
‘Het was niet uw man die het geld heeft opgenomen en de
rekening heeft opgeheven.’
Ik ben meteen alert.
‘Wie dan wel?’
Er valt een iets langere stilte.
‘Volgens onze gegevens, mevrouw Sinclair, was u dat.’